

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 33Ek/1047/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124304506
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6124304506.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: STAVIVÁ - Garaj, s.r.o., Zvolenská cesta 31, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 31 592 872, v konaní právne zast. Mgr. Františkom Baraniakom, so sídlom AK v Dolnom Kubíne, M. R. Štefánika 1824/43, proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX A. X, o vymoženie 2946,55 EUR s príslušenstvom, o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, o sťažnosti oprávneného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 33Ek/1047/2024 zo dňa 17.06.2024, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť oprávneného z a m i e t a .

II. Oprávnený n e m á n á r o k na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 17.06.2024 rozhodnutie, ktorým návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol a nepriznal mu náhradu trov exekučného konania. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 36 ods. 1, § 45 ods. 1, § 48 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, ods. 3 písm. a/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a § 42b ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“).

2/ Exekučným titulom je rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, č. k. 3Cb/59/2024-56 zo dňa 05.01.2015, ktorým bola odporcovi - B. B., uložená povinnosť zaplatiť pohľadávku 7 946,55 EUR s prísl. navrhovateľovi (oprávnenému v exekučnom konaní). V návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 751/2016 z 25.10.2016, uviedol, že povinný je právnym nástupcom osoby uvedenej v exekučnom titule s tým, že rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, č. k. 9C/39/2020-83 zo dňa 10.01.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.10.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/56/2022 - 181 zo dňa 24.08.2023 (ktoré k návrhu na vykonanie exekúcie priložil) súd určil, že jednostranný právny úkon odmietnutie dedičstva zo strany B. B., nar. XX.XX.XXXX, zo dňa 03.08.2020 uskutočnený v zmysle ustanovenia § 463 ods. 1 OZ v rámci dedičského konania po poručiťke C. B., D. E., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom A., ktorá zomrela XX.XX.XXXX, vedeného na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 3D/90/2020 a u notárky JUDr. Janky Antalovej (súdnej komisárky), so sídlom Bélu Bartóka 16, 979 01 Rimavská Sobota pod sp. zn. Dnot 29/2020, ktorým sa dlžník B. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. X, A., F. D. G., občan SR vzdal svojho zákonného dedičského podielu, na ktorý pripadal spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/4-ina k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX, katastrálne územie A., obec A., okres Rimavská Sobota ako pozemok - parcela registra "C" č. 339/12 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 1 130 m² a stavba - rodinný dom so súp. č. 6 postavený na parcele registra "C" č. 339/12 je voči žalobcovi právne neúčinný.

3/ Vyšší súdny úradník poukázal na pojem vecnej legitímácie v exekučnom konaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo/69/2012 zo dňa 12.09.2012) a tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/15/2010 zo dňa 13.10.2011, podľa ktorého je pasívne legitimovaným v exekučnom konaní povinný (dlžník) a nie osoba, ktorá na základe právneho úkonu, ktorý bol rozhodnutím súdu v zmysle § 42b Občianskeho zákonníka vyhlásený za neúčinný, nadobudla od dlžníka exekúciou postihnutý majetok. Rozhodnutím o odporovacej žalobe nedochádza k zmene subjektu povinného. Zmena osoby povinného by prichádzala do úvahy len vtedy, ak by malo dôjsť k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v prípade uvedenom v § 42b ods. 4, časť vety za bodkočiarkou Občianskeho zákonníka („ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech“). Z rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. II. ÚS 153/2020, vyplýva, že účinkami úspešného odporovania právneho úkonu nie je zmena v osobe priameho dlžníka, ale je na jednej strane právo úspešného veriteľa požadovať uspokojenie svojej pohľadávky aj z dotknutého majetku (ktorý erga omnes zostáva majetkom tretej osoby, pretože nebola judikovaná neplatnosť právneho úkonu, ale jeho neúčinnosť len vo vzťahu k žalujúcemu veriteľovi, v danom prípade voči oprávnenému v exekučnom konaní), a na strane druhej je povinnosť tejto tretej osoby strieť exekúciu tohto majetku v exekučnom konaní, vedenom oprávneným (úspešne odporujúci veriteľ) proti povinnému (priamy dlžník, ktorý dotknutý majetok scudzil).

4/ Premietnutím vyššie uvedeného na prejednávajúcu vec mal vyšší súdny úradník za preukázané, že oprávnený ako veriteľ úspešne odporoval právnomu úkonu, ktorým sa dlžník (B. B.) vzdal svojho zákonného dedičského podielu, na ktorý pripadol spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1 k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV XXX, k.ú. A. a H. XXX, k.ú. I.. Lustráciou v katastri nehnuteľností mal za preukázané, že povinný (t.j. A. B.) je vlastníkom nehnuteľností, ktorých sa neúčinnosť právneho úkonu v oprávnených predložených rozhodnutiach dotýkala. Vzhľadom na uvedené mal oprávnený podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka právo uspokojiť svoju pohľadávku voči dlžníkovi (t.j. B. B.) aj predajom nehnuteľností, ktorej je ako vlastníkom v katastri nehnuteľností evidovaný povinný (t.j. A. B.). Je tomu tak preto, že na právny úkon, ktorým povinný nehnuteľnosť nadobudol sa po veriteľom úspešne odporovanom právnom úkone, z pohľadu veriteľa hľadí, akoby k nemu nedošlo. Uvedené ale nemá za následok, že exekúciu je možné viesť priamo proti tomu, kto úspešne odporovaným právnym úkonom majetok dlžníka nadobudol. Ten, kto majetok dlžníka takýmto úkonom nadobudol, sa jeho nadobudnutím nestáva dlžníkom veriteľa (nevstupuje do povinností dlžníka), keď z pohľadu veriteľa ani vlastníkom takto nadobudnutého majetku nie je. Podstata odporovateľnosti spočíva v možnosti veriteľa v exekúcii vedenej proti svojmu dlžníkovi postihnúť aj ten majetok, ktorý dlžníkovi zo sféry dispozície ušiel úkonom, ktorý veriteľ úspešne odporoval. Predložením rozhodnutia, ktorým súd určil, že právny úkon ukracujúci veriteľa je voči nemu (oprávnenému) neúčinný, nespôsobuje zmenu v osobe povinného z exekučného titulu v exekučnom konaní a nezakladá právo domáhať sa na podklade exekučného titulu vymoženiu pohľadávky podaním návrhu na vykonanie exekúcie priamo voči osobe, ktorá mala v neúčinného právneho úkonu prospech. Rovnako nespôsobuje prechod povinnosti z exekučného titulu na povinného. Záverom teda vyšší súdny úradník konštatoval, že exekučný titul nezaväzuje povinného na zaplatenie pohľadávky s príslušenstvom oprávnenému.

5/ Vzhľadom ku skutočnosti, že oprávnený z návrhu na vykonanie exekúcie nie je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu voči povinnému z návrhu na vykonanie exekúcie, vyšší súdny úradník pri rozhodovaní o návrhu na vykonanie exekúcie zistil rozpor návrhu na vykonanie exekúcie s § 48 ods. 2 Exekučného poriadku, a preto podľa ustanovenia § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku návrh na vykonanie exekúcie v celom rozsahu zamietol. S prihliadnutím na skutočnosť, že došlo k zamietnutiu návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie v čase pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, keď účastníkom exekučného konania je iba oprávnený a konanie trpí vadou, pre ktorú súd poverenie na vykonanie exekúcie nevydal, o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že oprávnenému nárok na ich náhradu nepriznal.

6/ Proti rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote oprávnený sťažnosť, v ktorej namietal jeho nesprávnosť a arbitrárnosť. Súd pri prijímaní právneho názoru o údajnom nedostatku pasívnej vecnej legitímácie nezohľadnil ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, ktorá už vyriešila otázku pasívnej vecnej legitímácie nadobúdateľa nehnuteľností nadobudnutých na základe odporovateľného právneho úkonu (II. ÚS 751/2016 z 25.10.2016) a podporne poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20 Cdo 364/2002 z 27. novembra 2002. Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp.

zn. 6Cdo 69/2012 zo dňa 12.09.2012 a sp. zn. 3MCdo 15/2010 zo dňa 13.10.2011, na ktoré poukazoval súd v napadnutom uznesení, sú skoršieho dáta a preto nemali byť v tejto právnej veci aplikované.

7/ Ďalej uviedol, že ak bolo právoplatným súdnym rozhodnutím určené, že právny úkon je právne neúčinný (tzv. relatívna neúčinnosť právneho úkonu), potom pasívne legitimovaným v exekučnom konaní je povinný A. B., ktorý na základe právneho úkonu súdom právoplatne vyhláseného za neúčinný (v tomto prípade vyhlásenia o odmietnutí dedičstva uskutočneným pôvodným dlžníkom) nadobudol nehnuteľnosť od veriteľovho dlžníka. Vydaním napadnutého uznesenia došlo k znehodnoteniu procesného úspechu oprávneného v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 9C/39/2020. Napadnutým uznesením bolo zasiahnuté aj do jeho základného práva oprávneného vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Úlohou súdu je pri aplikácii práva odstraňovať neprímeranú tvrdosť a dbať na zachovávanie princípu spravodlivosti. Nedokonalosť právnej úpravy má a musí byť odstránená rozhodovacou činnosťou súdu. Interpretácia a aplikácia § 42b ods. 4 OZ je popretím samej podstaty základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8/ Inštitút odporovateľnosti slúži potrebám exekučného konania, pretože jeho účelom je umožniť veriteľovi, ktorý má proti dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, domôcť sa jej efektívneho uspokojenia v exekúcii z majetku, ktorý dlžníkovi ušiel v dôsledku jeho odporovateľného úkonu. Ustanovenie § 42b OZ neurčuje, kto je pasívne legitimovaný v exekučnom konaní v prípade úspešnej odporovacej žaloby. Uvedené nerieši ani Exekučný poriadok. Vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu zakladá veriteľovi priamy nárok domáhať sa svojej pohľadávky, čo sa nestane, pokiaľ osoba, ktorá mala z odporovaného právneho úkonu prospech, nie je v exekučnom konaní povinným. Ustanovenie § 42b Občianskeho zákonníka má povahu ustanovenia lex specialis vo vzťahu k Exekučnému poriadku, a preto je potrebné ustanovenia Exekučného poriadku vykladať a aplikovať tak, aby účel a zmysel odporovateľnosti boli naplnené. Vyslovením neúčinnosti právneho úkonu vznikne veriteľovi proti osobe, ktorá mala z neho prospech, pohľadávka, teda má právo požadovať svoje uspokojenie z majetku takej osoby, nie proti dlžníkovi. Nejde teda o zmenu v osobe dlžníka. Ustanovenie § 42b OZ podľa neho nevylučuje vedenie exekúcie proti osobe, ktorá mala z odporovaného právneho úkonu prospech. V opačnom prípade by táto osoba bola zvýhodnená na úkor veriteľa. Právny názor oprávneného podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozhodnutia sp. zn. 3 MCdo 5/2008 z 30. júna 2008, sp. zn. 3 Cdo 61/2008 z 30. júla 2009, sp. zn. 5 Cdo 101/2017 z 27. februára 2020, mnoho rozhodnutí krajských súdov, ako aj samotného okresného súdu (sp. zn. 71 Ek 441/2008, sp. zn. 39 Ek 146/2017), dokonca aj aktuálna rozhodovacia prax ústavného súdu. Okresný súd tak § 42b Občianskeho zákonníka aplikoval svojvoľne, poprel účel a význam tohto ustanovenia, pokiaľ konštatoval, že pasívne legitimovanou osobou v exekučnom konaní nemôže byť osoba, ktorá nadobudla na základe odporovaného právneho úkonu majetok dlžníka.

9/ Ani poukaz súdu na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 575/2020 z 10.11.2020 neprichádza v súdenom prípade do úvahy, pretože v tomto prípade má dôjsť k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa na základe druhej hypotézy uvedenej v § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka. Je tomu tak z dôvodu, že na pôvodného dlžníka nie je aktuálne možné viesť žiadne exekučné konanie z dôvodu, že prešiel osobným bankrotom.

10/ Mal tiež za to, že boli porušené jeho legitímne očakávania vo vzťahu k rozhodnutiam orgánov verejnej moci. Legitímne očakávania oprávneného ako veriteľa o tom, že dôjde k vydaniu poverenia na výkon exekúcie (na podklade právoplatného exekučného titulu s prihliadnutím na účinky odporovateľnosti a ustálenú rozhodovaciu prax tak Okresného súdu Banská Bystrica, ako aj dovolacieho súdu a Ústavného súdu SR) boli opodstatnené. Doktrína legitímneho očakávania je osobitnou kategóriou právnej istoty, aplikujúca sa vo verejnom práve. Navrhol preto, aby súd postupom podľa § 376 CSP, v rámci autoremedúry zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 33Ek/1047/2024 zo dňa 17.06.2024 v celom rozsahu, vydal poverenie na výkon exekúcie a zaviazal povinného povinnosťou náhrady trov konania voči oprávneného v rozsahu 100 %.

11/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

12/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

13/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

14/ Po preskúmaní sťažnosti voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, zákonný sudca vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a konštatoval, že bola podaná včas, ale nie je dôvodná. Vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnil. Zároveň sudca poukazuje na znenie ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Preto sudca sa sudca zaoberal v sťažnostnom konaní len právne relevantnými tvrdeniami oprávneného, a na podporu správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa nižšie uvedené.

15/ Exekučné konanie je vedené na podklade exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 3Cb/59/2014 zo dňa 05.01.2015. Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, č.k. 9C/36/2020-83 z 10.01.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 12Co/56/2022-181 z 24.08.2023, bola vyslovená neúčinnosť právneho úkonu - odmietnutia dedičstva urobeného B. B.. Aktívne legitimovaným v exekučnom konaní je oprávnený z exekučného titulu. Pokiaľ ide o povinného, v návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený za povinného neoznačil svojho dlžníka/povinného z exekučného titulu (B. B.), ale A. B., ktorý je osobou, ktorá mala prospech z neúčinného právneho úkonu.

16/ Rozhodnutie, ktorým súd (Okresný súd Rimavská Sobota) odporovacej žalobe vyhovel, nerieši postavenie účastníkov exekučného konania; určuje len neúčinnosť právneho úkonu s tými dôsledkami, že veriteľ (oprávnený) môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo daným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku. Pravidlo, že povinný musí byť vlastníkom exekvovanej (v exekúcii speňaženej) veci, sa v tomto prípade neuplatní, a to i s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3MCdo 15/2010, na ktoré správne poukázal vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení. Ustanovenie § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka (právo veriteľa na uspokojenie z predmetu neúčinného právneho úkonu) je totiž osobitným ustanovením, ktorý má aplikačnú prednosť pred všeobecným pravidlom vyjadreným v § 134 ods. 1 Exekučného poriadku. Neúčinnosť právneho úkonu smeruje vo vzťahu k majetku a nie voči osobe. Vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu súdom nemalo za následok zmenu v osobe dlžníka (prechod, ani prevod povinností z dlžníka na povinného) a nezaložilo pasívnu legitimáciu A. B. v exekučnom konaní. Sudca zhodne s názorom vyššieho súdneho úradníka zdôrazňuje, že neúčinnosť právneho úkonu umožňuje veriteľovi v exekúcii vedenej proti svojmu dlžníkovi podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka postihnúť aj ten majetok, ktorý dlžníkovi zo sféry jeho dispozície ušiel úkonom, ktorý veriteľ úspešne odporoval a ktorého vlastníkom podľa údajov katastra nehnuteľností sa stal povinný, keďže z pohľadu veriteľa akoby k takému právnemu úkonu nedošlo. Preto pasívne legitimovaným v exekučnom konaní môže byť len povinný z exekučného titulu (príp. jeho nástupca), nie osoba, ktorá na základe právneho úkonu, ktorý bol rozhodnutím súdu zmysle § 42b Občianskeho zákonníka vyhlásený za neúčinný, získala prospech, a to aj napriek tomu, že sa exekúciou

má postihnúť jeho majetok a že povinný z exekučného titulu bol oddĺžený (oddĺžením však nestratil procesnú subjektivitu).

17/ Záver o tom, že výrokom rozhodnutia, ktorým súd odporovacej žalobe vyhovel, dochádza k zmene v osobe dlžníka súd považoval za neudržateľný aj z toho dôvodu, že v prípadoch, ak by hodnota majetku, ktorá z dlžníkovho majetku odporovateľným úkonom ušla bola nižšia ako hodnota veriteľovej pohľadávky, veriteľ by bol vo výrazne lepšom postavení a tretia osoba vo výrazne horšom postavení, čím by došlo k zásadnému porušeniu zásady equity v občianskoprávných vzťahoch, ktorú ustanovenie § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka nepredvída. Uvedené ustanovenie predvída možnosť uspokojenia iba z majetku, ktorý dlžníkovi odporovateľným úkonom ušiel, alebo voči osobe, ktorá mala z odporovateľného úkonu prospech, a náhrada voči tejto osobe je limitovaná do výšky takto získaného prospechu. Pripustením zmeny v osobe dlžníka by došlo k porušeniu tejto zásady, keď by zmena v osobe dlžníka neumožňovala postihovať výlučne iba majetok, ktorý dlžníkovi ušiel, ani postihovať majetok tretej osoby, ktorá mala z odporovateľného úkonu prospech iba do výšky náhrady za takýto majetok.

18/ Za nedôvodnú súd považoval jeho námietku, že rozhodnutie sp. zn. 3MCdo 15/2010 nie je v danej veci použiteľné, nakoľko je staršieho dáta, pričom ako protiargument uviedol (ešte staršie) rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3MCdo 5/2008, sp. zn. 3Cdo 61/2008, ako aj rozhodnutie sp. zn. 5Cdo 101/2017, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 751/2016 z 25.10.2016, ale aj rozhodnutia tunajšiemu sp. zn. 71Ek 441/2008 (zrejme mal na mysli 71Ek 441/2018) a 39Ek 146/2017. Rozhodovacia prax tunajšieho súdu v prípade úspešne odporovaného právneho úkonu je však opačná ako uvádza oprávnený, teda pasívne legitimovaným je (vždy) povinný z exekučného titulu a nie osoba, ktorá mala z takého úkonu prospech (viď napr. uznesenie sp. zn. 33Ek 203/2017, 32Ek 558/2021, ale aj rozhodnutia 71Ek 441/2018, 39Ek 146/2017). Rozhodnutia, sp. zn. 71Ek 441/2018 a 39Ek 146/2017 preto oprávnený nesprávne interpretoval. Podľa rozhodnutia sp. zn. 71Ek 441/2018 z 02.04.2019 (ktorým sudca zmenil rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka) bola exekúcia zastavená z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie, pretože povinným v exekúcii nebola osoba, ktorej bola exekučným titulom uložená povinnosť (dlžník), ale tretia osoba, na ktorú bolo prevedené vlastnícke právo úkonom, ktorému oprávnený úspešne odporoval (t.j. osoba, ktorá mala z odporovaného právneho úkonu prospech). Staršiu judikatúru, na ktorú poukazoval oprávnený (3Cdo 61/2008, 3MCdo 5/2008) možno považovať za prekonanú rozhodnutím 3MCdo 15/2010, v ktorom bol náležite zdôvodnený odklon od skoršieho rozhodnutia (3MCdo 5/2008), najmä tým, že dôsledne rozlišuje dve hypotézy § 42b Občianskeho zákonníka. Časť vety za bodkočiarkou ustanovenia § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka smeruje voči osobe a nie voči majetku, ako je tomu v časti vety pred bodkočiarkou uvedeného ustanovenia. Predmetné ustanovenie pri naplnení prvej hypotézy umožňuje veriteľovi uspokojiť svoju pohľadávku z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku a nie voči tomu, kto tento ušlý majetok dlžníka nadobudol (smeruje voči majetku). Ak nie je možné veriteľom požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, naplní sa druhá hypotéza ustanovenia § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka a veriteľovi dlžníka prináleží možnosť domáhať sa náhrady voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Kým naplnenie prvej hypotézy umožňuje veriteľovi domáhať uspokojenia svojej pohľadávky len z majetku, ktorý ušiel dlžníkovi úspešne odporovaným právnym úkonom, naplnenie druhej hypotézy umožňuje veriteľovi domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky voči osobe, ktorá mala prospech z odporovateľného právneho úkonu dlžníka.

19/ K rozhodnutiu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp zn. II. ÚS 751/2016 zo dňa 25.10.2016 súd uvádza, že ide o uznesenie z predbežného prerokovania veci a nie o meritórne rozhodnutie vo veci, v ktorom ústavný súd dospel k záveru, že závery okresného súdu a najvyššieho súdu k otázke pasívnej legitímácie sťažovateľky ako povinnej v exekučnom konaní na základe návrhu odporujúcej veriteľky na vykonanie exekúcie sú ústavne udržateľné a korektné, nie sú arbitrárne. Toto rozhodnutie tiež predchádza neskoršiemu rozhodnutiu Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 153/2020 z 15.04.2020, ktoré sa týkalo rozhodnutia tunajšieho súdu 71Ek 441/2018, o ktorom sa už súd vyjadril vyššie, so záverom, že také rozhodnutie je ústavne udržateľné a nie je arbitrárne. Ani rôzne rozhodnutia súdov Českej republiky nie sú v danej exekučnej veci náležité. Hoci právna úprava odporovateľnosti právnych úkonov v Občianskom zákonníku je obdobná ako v Českej republike, právna úprava výkonu rozhodnutia je odlišná, už len pre dvojkolajnosť vymáhania pohľadávok tak súdom, ako aj súdnym exekútorom. Z uvedených dôvodov, a tiež z dôvodov že podľa ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky sa rozhodnutia súdnych orgánov Českej republiky nepovažujú sa súdnu

prax najvyšších súdnych autorít podľa Civilného sporového poriadku, sa súd osobitne nevyjadruje k rozhodnutiam Najvyššieho súdu Českej republiky.

20/ Pokiaľ oprávnený apeloval, že napadnutým uznesením došlo k znehodnoteniu jeho procesného úspechu v konaní vedenom pod sp. zn 9C/39/2020, súd uvádza, že rozhodnutie nemá taký následok a nebráni oprávnenému podať si nový návrh na vykonanie exekúcie, v ktorom za povinného označí povinného z exekučného titulu.

21/ Na základe uvedeného sudca sťažnosť oprávneného ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu podľa § 250 ods. 1 CSP.

22/ Podľa § 199e druhá veta Exekučného poriadku do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

23/ Oprávnený si v súvislosti s podaním sťažnosti uplatnil trovy exekučného konania. O trovách sťažnostného konania rozhodol súd tak, že oprávnený, ktorý je do vydania poverenia na vykonanie exekúcie jediným účastníkom exekučného konania, na ich náhradu nemá nárok z dôvodu, že nebol v sťažnostnom konaní úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).